

Hồi 2

Tai Bay Vạ Gởi Ách Giữa Đàng Công Phu Tuyệt Học Lọt Vào Tay

K

hông những chỉ mở bừng hai mắt mà thôi, miệng của vị Giáo Chủ họ Thôi cũng từ từ hé mở, để lộ hai hàm răng trắng bạc dưới ánh trăng.

Hồn bất phụ thể, Bạch Bất Phục bật kêu lên mà không biết rằng tiếng kêu đó được xuất phát ngoài ý định của y:

- M ...a ...

Bao nhiêu đờm lượt của y lập tức bay biến đâu mất. Tay vẫn còn cho vào bọc áo của Thôi Giáo Chủ mà y lả dần và ngã hẳn vào người của Thôi Giáo Chủ.

Cái ngã của y làm cho thân hình của vị Giáo Chủ họ Thôi phải liêu xiêu lảo đảo.

Cùng với việc gượng lại để khỏi phải bị té, một giọng nói ào ào của vị Giáo Chủ họ Thôi cũng được phát ra:

- Tiểu tử. Chính ngươi là người đã nấp sau hai khối đá kia ?

Âm thanh giọng nói của Thôi Giáo Chủ vì là tiếng nói của người còn sống chứ không phải là tiếng kêu gào của bọn cô hồn dã quỷ nên làm cho Bạch Bất Phục phần nào tỉnh lại thần hồn. Y lắp bắp đáp lại trong lúc cố ngồi tách ra khỏi thân hình của Giáo Chủ họ Thôi.

- Lão ... lão bá ... hãy ... hãy còn sống sao ? Phải ... tiểu sinh nấp ... nấp sau hai khối ... khối đá kia.

Cái lừ mắt nhìn của Thôi Giáo Chủ làm cho Bạch Bất Phục dù đã ngồi dậy, vẫn không dám rút tay về. Y vẫn để nguyên bàn tay đang động chạm thật sự vào nén bạc ở trong người Thôi Giáo Chủ và tai thì nghe Thôi Giáo Chủ hỏi:

- Lúc nãy ta nghe ngươi xưng là Bạch Bất Phục ?

Y thần thờ gật đầu:

- Phải. Đó là ... là tính danh của tiểu sinh.

Thôi Giáo Chủ lại hỏi:

- Ngươi phải nuôi dưỡng mẫu thân ?

Nghe nhắc đến mẫu thân, y kêu lên:

- Đúng như vậy đó lão bá. Lão bá hãy tha cho tiểu sinh, tiểu sinh còn phải phụng dưỡng từ mẫu.

Thôi Giáo Chủ gắt khề:

- Việc gì người phải kêu toáng lên như vậy. Chờ khi ta hỏi xong thì ta mới biết là có nên tha cho người hay không. Nào, tất cả những gì đã xảy ra, người mục kích hoàn toàn chứ ?

Bạch Bất Phục gật đầu vài lượt:

- Đã thấy, tiểu sinh đã nhìn thấy tất cả.

Thôi Giáo Chủ cười lạnh:

- Được lắm. Bây giờ người muốn chết hay muốn sống ?

Kinh tâm, Bạch Bất Phục vụt nhổm dậy. Ý định của y là sẽ van nài lòng đại lượng của Thôi Giáo Chủ và muốn thế thì y phải thu cánh tay kia về.

Thế nhưng dù y đã cố hết sức nhưng cánh tay của y vẫn cứ dính chặt vào ngực áo của Thôi Giáo Chủ. Càng thêm hoảng loạn, Bạch Bất Phục càng vùng vẫy nhiều hơn.

Và y chỉ thôi vùng vẫy khi nghe vị Giáo Chủ họ Thôi lên tiếng:

- Người đừng phí lực vô ích. Tay của người đã bị nội kinh trong người ta hút lấy. Người nên ngoan ngoãn đáp lời ta thì hơn. Vả lại, tên của người là Bất Phục kia mà. Hà có gì người lại tỏ ra hoảng loạn đến phải van xin ?

Nghe vậy, Bạch Bất Phục bụng bảo dạ:

“Lão nói không sai. Nếu đến số chết thì dù có cố cũng không thể được. Ngược lại, ta không thể chết nếu số ta thật sự chưa tuyệt.”

Sau khi gắng gượng tự trấn an mình, Bạch Bất Phục đáp:

- Đương nhiên là tiểu sinh muốn sống.

Lão Giáo Chủ họ Thôi gật đầu bảo:

- Ta biết ngay là người sẽ đáp như vậy. Được, ta sẽ để người sống nếu người chịu giúp ta hoàn thành một việc.

Tò mò, y hỏi ngay:

- Là việc gì ?

Không chịu giải thích liền lúc đó, Thôi Giáo Chủ bắt đầu cật vấn y:

- Trước khi ta nói, ta muốn biết đôi điều về người. Người có biết võ công không ?

Y lắc đầu:

- Tiểu sinh không hề biết võ công.

- Vậy còn mẫu thân của người ?

Y cười như mếu:

- Gia mẫu quanh năm đau ốm, như vậy mà là người biết võ công sao ?

Lão Giáo Chủ họ Thôi gắt:

- Người bất tất phải đông dài, cứ đáp theo câu hỏi của ta là đủ. Hừ. Vậy người từ đâu có cái nghiệp chôn người này ? Là ai xúi người ?

Y nhăn nhó:

- Là do tiểu sinh tự nghĩ ra. Nếu có điều gì xúi bẩy thì đó chính là hoàn cảnh bức bách đẩy đưa, chứ làm gì có người chỉ dạy.

- Người vẫn thường làm điều này sao ?

Y đáp:

- Người giang hồ nghĩ cũng lạ. Nếu không tìm đến khu mộ địa để giao chiến thì cũng chọn đỉnh Âm Sơn này. Tiểu sinh nhờ đó mà qua được mấy phen hoạn nạn.

- Hừ. Ta tạm tin người. Vì người không có bao nhiêu niên kỷ chắc hẳn không quen việc dối người.

- Lão bá định sai bảo tiểu sinh là việc gì ?

Lão đáp:

- Người phải thay ta, truyền đạt thông tin đến một người.

- Truyền đạt điều gì và truyền đạt cho ai ?

Lão long mắt nhìn y:

- Người chấp thuận ?

Y cười gượng:

- Để được tha mạng thì tiểu sinh đâu còn cách nào khác.

lão họ Thôi gật đầu:

- Người hiểu được như vậy là tốt. Đầu tiên, người phải học cho thuộc những gì ta cần truyền đạt. Đó là điều tối ư quan trọng. Nghe đây.

Lão hắng giọng rồi đọc thật chậm rãi:

- Chỉ cần ghi nhớ là đủ, cấm luyện theo khẩu quyết này ...

Bạch Bất Phục kêu lên:

- Luyện ư ? Tiểu sinh đâu cần phải luyện ?

Thôi Giáo Chủ gắt lên:

- Đó là câu mà người phải truyền đạt. Đâu phải ta nói với người.

Bạch Bất Phục à lên:

- Là tiểu sinh phải nói nguyên văn câu nói đó ư. Tiểu sinh hiểu rồi. “Chỉ cần ghi nhớ là đủ, cấm luyện theo khẩu quyết này ...”

Lão gật đầu hài lòng:

- Khá lắm. Bây giờ ta đọc tiếp, người nghe thế nào thì sau này tìm gặp người mà ta bảo người tìm thì người phải lập lại nguyên văn, không được sai sót. Nhớ rõ chưa ?

Đợi khi y gật đầu, ám thị là đã hiểu, lão họ Thôi lại đọc:

- Đây là khẩu quyết của tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc ...

Thoáng chấn động vì nhớ lại những diễn biến lúc nãy, Bạch Bất Phục hiểu ra những gì Thôi Giáo Chủ đang bắt y phải học thuộc chính là kinh văn khẩu quyết của tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc, một môn công phu mà Tam Quái Tam Nhân vì thèm khát mà phải tuyệt mạng.

Y có phần hoang mang:

“Sao lão lại dùng ta làm người truyền đạt khẩu quyết ? Lão không tự mình làm, có phải là lão không còn sống được bao lâu nữa không ? Nếu vậy thì ta cứ học thuộc cho lão yên tâm. Chờ khi lão buông tha, ta có đi truyền đạt hay không là tùy ở ta. Lão đã chết thì sẽ không làm gì được ta.”

Với suy nghĩ này, Bạch Bất Phục rắp tâm học thuộc những gì lão họ Thôi muốn y phải thuộc.

Sau ba lần đọc, lão họ Thôi có vẻ hài lòng khi thấy rằng Bạch Bất Phục đã nhắc lại đúng nguyên văn những gì lão cần truyền lại.

Tiếp đó lão bảo:

- Từ nơi này, người cứ đi mãi về phía tây, đến khi gặp được bất kỳ ai mặc y phục đen tuyền như ta thì người hãy đưa vật này ra và bảo là cần được hội diện với Thiếu Giáo Chủ.

- Gặp người vận y phục đen tuyền và bảo là cần gặp thiếu Giáo Chủ.

Lão gật đầu giải thích:

- Đó là giáo đồ Hắc Y Giáo mà ta là Giáo Chủ. Còn vật này chính là lệnh phù tối thượng của bốn giáo. Ngay khi gặp Thiếu Giáo Chủ, người lập tức truyền đạt những gì ta đã dạy cho người. Sau đó, nếu cần thì người hãy thuật lại toàn bộ những gì xảy ra đêm nay. Nhiệm vụ của người như thế là xong.

Đưa tay nhận lấy một mảnh kim bài nặng trĩu, Bạch Bất Phục vẫn không sao rút được tay về. Y kêu lên:

- Tiểu sinh đã nhận lời rồi, sao lão bá vẫn cứ giữ tay tiểu sinh ?

Lão họ Thôi nhếch môi cười độc ác:

- Chưa được đâu tiểu tử. Ta mà buông tha ngươi lúc này là ngươi thoát đi và không thực hiện lời đã hứa thì sao ?

Hoảng sợ vì sự đoán biết trước của lão họ Thôi, Bạch Bất Phục cuống quýt kêu lên:

- Quân tử nhất ngôn mà lão bá. Điều gì tiểu sinh đã hứa thì quyết không nuốt lời. Lão bá không chịu buông tha thì tiểu sinh làm sao đi được ?

Lão cười một tiếng khô khan:

- Bình sinh họ Thôi ta chưa từng tin vào lời hứa của bất kỳ ai. Cần tắc vô ưu. Người quay lưng về phía ta nào.

Y thêm lo lắng:

- Để làm gì, lão bá ?

Lão hắng giọng:

- Ta bảo người quay lưng thì người cứ làm theo, việc gì phải hỏi cho phí lời ?

Do một tay vẫn còn bị hấp lực của lão giữ chặt nên Bạch Bất Phục dù cố hết sức cũng chỉ quay được nửa bên lưng về phía lão mà thôi.

- Ái !

Miệng của y bật thốt ra một tiếng kêu khi lưng của y bỗng đau nhói như bị một vật gì đó đâm vào.

Bạch Bất Phục chỉ hiểu ra khi nghe lão họ Thôi giảng giải:

- Người đã trúng phải độc thủ Tuyệt Mạng Phi Châm của ta. Trong vòng một tuần trăng, nếu người không tìm được Thiếu Giáo Chủ của bốn giáo để làm những gì ta sai người thì người chắc chắn phải chết.

Kinh hồn bạt vía, y kêu lên:

- Như vậy sao được ? Nhỡ nơi lão bá sai tiểu sinh tìm đến là một nơi quá xa, tiểu sinh không thể đến đúng hạn thì sao ? Hoặc giả tiểu sinh đến nơi nhưng vị thiếu Giáo Chủ nào đó lại không có ở đó thì sao ? Không lẽ chỉ vì như thế mà tiểu sinh phải uổng mạng sao ?

Y kêu lên và y quay người lại. Y quên rằng mình đang cận kề bên người lão Giáo Chủ họ Thôi. Do đó, suýt nữa thì mặt y chạm phải gương mặt đầy huyết tích ghê rợn của lão.

Do hai khuôn mặt đang kề sát vào nhau nên y nhận rõ sắc diện của lão Giáo Chủ họ Thôi đang hoàn toàn nhợt nhạt và là sự nhợt nhạt của một người sắp từ giã cõi đời.

Còn nữa, nhịp hô hấp của lão họ Thôi bây giờ quá mong manh. Nếu không phải y đang kề cận bên lão thì chưa chắc y nghe được làn hơi thở nhẹ tựa tơ trời của lão Giáo Chủ.

“Lão sắp chết. Nhưng trước khi chết, lão còn cố hãm hại ta bằng Tuyệt Mạng Phi Châm gì đó của lão. Phải chăng vận mạng của ta vô tình đã bị buộc chặt vào lão ? Lòng người giang hồ thật xảo trá. Mẫu thân ta đã từng bảo như vậy. Vậy mà trước kia ta nào chịu tin lời.”

Đang mãi suy nghĩ, bên tai Bạch Bất Phục chợt nghe những tiếng nói ào ào của lão họ Thôi:

- Người yên tâm. Dù gì đi nữa thì ta cũng nghĩ đến việc này. Một kẻ không có võ công như người đầu dễ gì vượt qua được khoảng đường dài hơn năm trăm dặm trong vòng một tuần trăng. Ta đã có cách giúp người.

Nghe nói đến khoảng đường hơn năm trăm dặm, Bạch Bất Phục điếng hồn, tưởng như Diêm Vương đã xuất hiện và đang chực chờ cướp đi sinh mạng của chính y. Vì y thật sự biết rõ năng lực của y. Y không thể di chuyển xa như thế trong vòng một tuần trăng. Vả lại, y lại càng không thể đi xa vì y còn phải phụng dưỡng mẫu thân, một người quanh năm đau ốm bệnh tật.

Do đó, Bạch Bất Phục hoàn toàn không quan tâm đến những lời của của lão Giáo Chủ họ Thôi vẫn đang tiếp tục ào ào vào tai y.

Y chỉ giật mình rúng động khi có một luồng nhiệt khí từ nội thể của lão họ Thôi truyền sang thân thể y qua bàn tay của y đang dính chặt vào người lão. Cơ thể của y càng lúc càng nóng ran khiến y hoang mang vô tả. Đến lúc đó, y mới để những lời nói thều thào của lão lọt vào tai. Lão bảo:

- Trước sau gì ta cũng bị tẩu hỏa nhập ma rồi phải chết, chân nguyên nội lực của ta tuy chẳng còn được bao nhiêu, chỉ còn độ mười năm công phu là cùng. Ta trao cả cho người còn hơn là bỏ phí. Nhớ đấy, với số chân nguyên nội lực này và với khẩu quyết Lược Ảnh Phi Quang ta vừa truyền cho người, người có thể ...

Giọng của lão họ Thôi bỗng chậm lại và nhẹ dần đi:

- Có thể ... đến được Ma ... Ma Vân ...

Không nghe lão nói nữa, Bạch Bất Phục hồi hoảng gọi:

- Ma Vân gì, lão bá ? Khẩu quyết Lược Ảnh Phi Quang nào, lão bá ?

Đáp lại câu hỏi hồi hoảng của y, lão Giáo Chủ họ Thôi chợt kêu lên một tiếng rất ngắn:

- Người ...

Từ cửa miệng của lão chợt thổ ra một ngụm huyết đen sẫm và lão thổ mạnh ra, tuôn đầy lên mặt Bạch Bất Phục.

Đúng lúc đó, luồng nhiệt khí đang truyền sang người Bạch Bất Phục chợt ngưng lại và y rút được tay về. Mất thăng bằng, lão Giáo Chủ họ Thôi bị ngã ngửa về phía sau. Đầu của lão và vào nền đá cứng tạo thành một tiếng động khô khan.

Y điếng cả thần hồn, chồm người đến. Và y kịp nghe một âm thanh sau cùng được phát ra từ cửa miệng của lão họ Thôi:

- Người phải đến cho được Ma ... Vân ... Cốc ...

Mọi âm thanh đều ngưng hẳn, kể cả làn hơi nhẹ như tơ của lão họ Thôi cũng ngưng đọng.

Lão đã chết.

Thừ người nhìn lão với muôn nỗi lo âu, Bạch Bất Phục xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và thức ngộ được rằng lão họ Thôi phần vì kiệt sức do chân khí nghịch hành, phần vì tức giận do Bạch Bất Phục mãi suy nghĩ vẫn vơ nên không chú tâm nghe lão truyền khẩu quyết Lược Ảnh Phi Quang. Lão cảm phần đến độ thổ huyết và chết một cách tức tưởi. Chỉ có điều lão vẫn độc đoán cho đến lúc chết. Lão vẫn muốn Bạch Bất Phục phải bằng mọi giá đến Ma Vân Cốc hầu tìm cho được vị thiếu Giáo Chủ của Hắc Y Giáo và truyền đạt lại những gì mà lão bắt y phải truyền lại.

Bạch Bất Phục lẩm nhẩm thành lời:

- Nếu không đi thì độc thủ Tuyệt Mạng Phi Châm của lão sẽ đưa ta đến chỗ chết. Ta phải làm sao bây giờ ? Mẫu thân ơi, hài nhi biết phải làm gì bây giờ ?

Nhớ đến mẫu thân, y đứng lên và quay người bỏ chạy. Được vài bước, y bỗng đứng lại, suy nghĩ một lúc, y quay trở lại với thi thể của lão họ Thôi. Y nhanh nhẹn mò tìm trong bọc áo của lão. Y lấy ra được ba nén bạc khá nặng. Y nở một nụ cười buồn bã khi cho ba nén bạc vào bọc áo của y. Y quay lưng bỏ đi.

Lần thứ hai, y bỗng dừng lại. Quay người nhìn bốn thi thể, lần này thì đúng là bốn thi thể khi lão họ Thôi thật sự đã chết, y tặc lưỡi than:

- Vô công bất thọ lộc. Ta đã nhận thù lao thì không thể không an táng cho họ. Lão họ Thôi tuy bất nhân nhưng ta không thể bất nghĩa.

Khom người xốc lấy một thi thể, y vừa bước được mấy bước thì phải kinh ngạc kêu lên:

- Ô hay. Ta bỗng trở nên may mắn hay thi thể của lão quái này không nặng như ta tưởng ?

Bạch Bất Phục kinh ngạc cũng phải. Vì khác với bao lần trước đó. Tuy y đang mang một thi thể trên vai nhưng cử động của y vẫn nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, cứ y như y không hề mang vác bất kỳ một vật gì. Ngẩn ngơ một lúc, y chợt tỉnh ngộ:

- Ô, phải rồi. Không lẽ là do mười năm tu vi gì đó của lão họ Thôi vừa truyền cho ta. Hóa ra chân nguyên nội lực lại tỏ ra đặc dụng, giúp sức lực của ta tăng lên bội phần.

Quay trở lại, y khom người đặt một thi thể nữa lên vai. Trên vai tuy có đến hai thi thể nhưng Bạch Bất Phục đi lại vẫn ung dung và chạy đi như bay.

Và y càng mừng hơn lúc nhận ra rằng không những y đưa được hai thi thể đến khu mộ địa nhanh hơn mọi lần mà y hãy còn tràn trề sinh lực. Để kiểm chứng, y học tốc lao ngược lên đỉnh núi.

Y vẫn không thấy mệt.

Xóc lấy hai thi thể còn lại, một của Tam Quái Tam Nhân và một của lão họ Thôi, y lại cầm đầu chạy xuống. Sức lực của y vẫn còn đầy tràn.

Nổi vui mừng vô hạn vì hiện tượng kỳ quái này ngay lập tức xua đi mọi nỗi lo âu trước đó của y. Sự lo âu chỉ trở lại lúc y đã an táng xong cả bốn thi thể. Y không thể không nhớ đến độc thủ Tuyệt Mạng Phi Châm do lão họ Thôi hạ thủ vào người y. Bồn chồn lo lắng, y hốt hơ hốt hải đi xuyên qua khu mộ địa. Khó có thể nhận biết đâu là ranh giới cuối cùng của khu mộ địa khi chỗ nào cũng có cỏ hoang mọc đầy.

Nhưng với Bạch Bất Phục thì khác. Y quá rõ đâu là ranh giới giữa chỗ táng thân của kẻ đã chết và chốn lưu ngụ của những người còn sống. Vì chỗ lưu ngụ thật sự của y chính là một mái thảo lư xiêu vẹo nằm kề cận khu mộ địa. Và chính là nơi ngay từ đầu y đã bước ra dưới ánh sáng vằng minh nguyệt.

Vừa đặt bước chân đầu tiên vào căn nhà cỏ xiêu vẹo, y mở miệng gọi to:

- Mẫu thân ...

Một luồng lãnh khí chợt lao ngang vào người y, và ngay tại thắt lưng của y bỗng có một vật gì đó đập mạnh vào khiến y phải kêu lên đau đớn. Hai chân y bỗng khụy xuống, mặt y đập vào nền đất khá mạnh.

Y chập choạng đứng lên đứng vào lúc có một câu hỏi lo âu từ bên trong vọng ra:

- Phục nhi, con làm sao vậy ?

- o O o -